

Confederația

Gili Cârstea, Sâmbătă - 2 iunie 2012, gsm1888.ro

Marea controversă din jurul caracterului și guvernării divine a avut momentele ei de criză majoră în fiecare generație. În timp ce stăpânitorii acestei lumi făceau toate eforturile de a impune omenirii dictatura Pomului Cunoștinței, Dumnezeu și mesagerii Săi încercau să aducă lumină asupra soluției salvatoare care este Pomul Vieții. Iar terenul pe care s-a desfășurat bătălia între păcat și neprihănire a fost mereu biserica, poporul destinat să lumineze în beznă groasă adusă de minciună.

Ne apropiem vertiginos de încheierea acestei controversă, și este de așteptat să constatăm o dezvoltare masivă a luminii venită de la soarele neprihănirii (Isa 30:26), împotriva căreia să se ridice cel mai monumental zid de împotrivire satanică. Sigur, acest antagonism criminal este destul de subtil, spre a evita comoții inutile în mijlocul poporului, dar el nu va păcăli pe cei care au învățat ceva din istorie, și au identificat corect isprăvile diavolului în istoria noastră recentă.

Inspirația ne oferă modelul după care s-a desfășurat totdeauna opoziția față de adevărul prezent, iar noi constatăm cu ușurință că și astăzi lucrurile se desfășoară după același tipar. Ascultați:

„Marea eroare a bisericilor din toate timpurile a fost aceea că au ajuns la un anumit punct în înțelegerea adevărului Bibliei, apoi s-au oprit. Au aruncat ancora acolo. Ei au încetat să înainteze, cu argumentul că „avem lumină suficientă, nu ne mai trebuie alta.” Astfel au refuzat lumina.

„După ce solia de avertizare a fost dată, s-a format o confederație care să împiedice primirea soliei. Ei s-au baricadat, temându-se că lumina se va dovedi o capcană care-i va prăvăli într-o groapă periculoasă. Cele mai bogate comori de adevăr au fost deschise în fața lor. Fiecare minte avea nevoie de mărgăritarele descoperite, dar aliindu-se împotriva soliei, au fost amăgiți și s-au împietrit în poziția lor. Așa au procedat toate bisericile cu solia din cer” (The EGW 1888 Materials, 826).

Confederația despre care vorbește aici sora White a fost la lucru de fiecare dată când Dumnezeu a trimis lumină prețioasă pentru poporul Său.

Exact așa se întâmplă astăzi cu poporul nostru. Dumnezeu a trimis prin mesagerii Săi adevărurile mari și minunate rămase ascunse de la Ziua Cincizecimii, iar acest popor, prin conducătorii lui, a refuzat lumina, cu același argument din trecut. De un secol observăm cum confederația se împotrivește soliei prin care

Dumnezeu dorește să aducă biserica la înalta ei chemare. De un secol observăm cum confederația batjocorește, umilește și persecută pe trimișii cerului, sperând să le închidă gura, astfel ca solia să nu ajungă la popor. De un secol observăm cum confederația este mulțumită cu lumina veche, și vede doar pericole mortale în noile raze de lumină.

La doi ani după Minneapolis, aceasta era bătălia în poporul lui Dumnezeu:

„Cu dragoste și cu teamă spun celor în fața cărora stau astăzi (delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890) că există multă lumină pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări. Când văd pe frații mei plini de mânie împotriva solilor și soliei lui Dumnezeu, mă gândesc la scenele asemănătoare din viața lui Hristos și a reformatorilor. Primirea care s-a făcut servilor Domnului în secolele trecute este la fel cu cea care se face astăzi celor prin care trimite Dumnezeu raze prețioase de lumină. Conducătorii de astăzi ai poporului merg pe același drum pe care au mers iudeii. Ei critică și aduc obiecțiuni după obiecțiuni, refuzând să recunoască dovezile, tratând lumina trimisă lor tot așa cum au tratat iudeii lumina pe care le-a adus-o Hristos” (Ms 36, 1890).

O foarte curajoasă Ellen White, singură în fața întregului corp pastoral adunat la acea sesiune a Conferinței Generale...

Dar confederația nu mai ținea cont nici măcar de spusele ei; frații erau convinși că lumina despre neprihănirea lui Hristos este periculoasă, că va duce la fanatism și fragmentare. Acțiunile lor erau demascate public, în termeni cât se poate de expliți, iar ei îngroșau obrazul și își făceau fruntea ca o cremene.

Mesajele din partea Domnului pentru confederație veneau în cascadă:

„Știu că au fost făcute eforturi - o influență contrară - de a izgoni lumina, lumina pe care Dumnezeu o îndrepta spre noi despre neprihănirea lui Hristos; dar, fraților, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, acesta este adevărul... Voi puteți închide ușa inimii voastre ca lumina pe care v-a trimis-o Dumnezeu în ultimul an și jumătate, sau așa ceva, să nu aibă influență și efect asupra vieții voastre... Tinerii noștri privesc la frații mai în vârstă, care stau nemișcați ca un toiag și nu fac nici un gest de a primi orice lumină nouă care vine; ei râd și își bat joc de tot ce spun și fac acești bărbați [*Jones și Waggoner*] ca fiind fără nicio importanță... Dacă v-ați așezat între popor și lumină, dați-vă la o parte... Este exact ca pe vremea iudeilor. Când vine o solie, de ce oare toată puterea conducătorilor se așează împotriva ei, ca să nu ajungă la popor?... Când Dumnezeu ne trimite lumină, lăsați-o să vină la noi, și nimeni să nu închidă ușa sau să acopere lumina. Deschideți ușa inimii și lăsați ca razele strălucitoare ale luminii să strălucească în inima și mintea voastră. Vă rog, lăsați Soarele Neprihănirii să intre” (Ms 9, 1890).

Degeaba. Nu au dorit să lase Soarele Neprihănirii să intre, nici atunci, și nici după aceea, până în ziua de azi. Neprihănirea s-a poticnit în piața de obște, blocând drumul către tot mai râvnita Ploaie Târzie după care strigăm cu disperare în ultimii ani.

Recent, confederația a mai făcut o victimă printre poștașii Domnului, în încercarea ei de a ține departe de popor lumina despre neprihănirea lui Hristos. La Moreni, familia Moiescu a fost exclusă, și astfel împiedicată să vorbească despre solia 1888.

Emilia și Marcel Moiescu au fost membri devotați bisericii așa cum o percepeau ei, iar comunitatea aprecia devotamentul și consacrarea lor. Sigur, erau conștienți de îndemnurile permanente ale conducătorilor la un studiu serios al adevărului, dar ei, ca toți ceilalți, nu prea se simțeau atrași. De ce să studiezi, dacă totul a fost descoperit și înțeles? Prin 1995 au primit de la cineva cartea *Păcatul Cetății*, dar pastorul lor spunea că este *new age* și ar face bine să se ferească. Marcel a citit, și nu i s-a părut că ar fi ceva nepotrivit; dar Emilia nici nu a vrut să audă, așa că totul a fost dat uitării. La începutul anului 2011 fiul lor a descoperit pe situl gsm1888.ro câteva clipuri video despre solia 1888 și a rugat pe părinții lui să le vadă. Tatăl a acceptat și a început să înțeleagă mai bine ce este cu solia asta, dar mama lui era de neclintit. Așa a început scandalul crucii în familia Moiescu. Bătălia a durat aproape două luni, dar tactul și seriozitatea lui Marcel au convins-o și pe Emilia să vadă despre ce este vorba. A fost impresionată de Șerpașii Domnului, apoi a vrut să înțeleagă ce are solia 1888 de produce atâta împotrivire. Au urmat luni de zile de studiu serios, care nu putea produce decât un singur rezultat, și anume descoperirea valorii fenomenale a adventismului. Evident că a început o nouă viață.

Și evident că au început să vorbească. Nu poți tăcea după ce ai descoperit soluția la încropeala laodiceană care macină biserica mondială.

Și evident că s-au sesizat frații cu răspundere în biserică. Conferința le-a trimis o suită de vorbitori renumiți care să combată noua lor descoperire. Au fost vizitați acasă, au fost sunați la telefon, au fost invitați la comitet, sfătuiți, avertizați, amenințați, în speranța că își vor ține gura închisă față de aceste noi raze de lumină. Dar Emilia și Marcel nu puteau fi convinși cu asemenea argumente. Ei doreau să li se demonstreze că Spiritul Profetiei este eronat la subiectul 1888, că Jones și Waggoner nu au fost solii lui Dumnezeu în 1888, și că Nunta, unirea dintre divin și uman, nu este o învățătură biblică. Evident că așa ceva nu se putea. Așa că frații au ales soluția finală. Pe 12 mai anul acesta (2012) au fost excluși din biserică.

Emilia și Marcel pot suporta mânia confederației, deoarece știu bine că au de partea lor pe Cineva care a fost tratat la fel ca și ei, și la Ierusalim, și la Minneapolis.

Și mai știu că au de partea lor pe cel mai ilustru membru al confederației, cel mai iubit, apreciat și respectat președinte al Conferinței Generale, care a recunoscut fără nicio ezitare că solia 1888 este piatra noastră de poticnire, că ea nu a fost primită, și că purtătorii ei din fiecare generație trebuie respectați:

„Reexaminând istoria perioadei 1888, ajungem la concluzia că ea a fost un timp de oportunități fără egal pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Dumnezeu realmente a dat poporului Său „începutul” ploii târzii și al mării strigări în „descoperirea neprihănilor lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate.” Atitudinea și spiritul manifestate de prea mulți la acea sesiune au făcut necesar ca Dumnezeu să retragă acea binecuvântare specială...

„Este clar că plinătatea acelei binecuvântări minunate pe care Dumnezeu dorea să o reverse peste biserică nu a fost primită atunci, și nici după aceea. În lumina acestor fapte ale istoriei, grija noastră principală ar trebui să fie aceea de a înlătura orice barieră care împiedică puterea făgăduită, și prin pocăință, credință, redeșteptare și reformă, să eliberăm drumul astfel ca Domnul să poată face această lucrare specială pentru noi și prin noi. Noi recunoaștem că răspunderea principală în acest episod este a conducerii bisericii.

„Ne așezăm nu doar de partea solilor pe care Domnul i-a folosit în 1888 să proclame solia foarte prețioasă a neprihănilor lui Hristos, ci și de partea tuturor aceluia care au prezentat-o cu credincioșie în anii care au urmat [adică Andreasen, Wieland, Short, Brinsmead în anii 60 – nota noastră]. Dorim să învățăm din greșelile trecutului, astfel ca rebeliunea, încăpățânarea, nesupunerea, suspiciunea și invidia să nu fie găsite între noi” (Robert H. Pierson, *Review and Herald*, 27 mai 1976).

Dar confederația care urmărește blocarea soliei 1888 nu ține cont de nimic, nici chiar de opinia unui președinte al CG, așa cum nu a ținut seama nici de Ellen G. White, despre care știau sigur că este mesagerul lui Dumnezeu pentru biserica rămășiței.

Așa stând lucrurile, nu suntem deloc tulburați de lucrurile care se întâmplă în mijlocul poporului lui Dumnezeu de astăzi. Confederația își va duce lucrarea până la capăt, așa cum am fost avertizați cu mult timp în urmă:

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (*Review and Herald* - Extra, 22 dec 1890).